

Ще пригнічений жниввар  
гуком, громом, шалом свисту,  
а вже сонце з-поміж хмар  
сіє тишу золотисту.

І метелик, як раніш,  
пахне квіткою на гілці;  
тож неспокою капіж  
затишає в кожній жилці.

Обтрусили трави страх,  
грім-бо раз у раз полохав...  
Відлетіло, ніби птах,  
пережите щойно — в спогад.